

алния въпрос за властта, за злоупотребите с власт и за възможността разполагащият с власт да избере прошката, вместо справедливо да накаже. Добре би било в тежката ситуация, в която се намира театърът в България, подобно представление да се гледа от повече ученици, студенти и възрастни. Защото шансът чрез него да се доближат до големите въпроси на Шекспир и до театъра като зона на свободното въображение не трябва да се пропуска. А и е добре е да се настроим на Шекспирова вълна. Игва Шекспирова година. ■

Прошката е ценност, Светлана Панчева по-рядка от разплатата

Когато бяхме малки, играехме с маски. По-късно, когато пораснахме, всеки от нас си сложи маска, онази маска, която до такава степен ни преобрази и ни деформира, че не приличаме на себе си. И понякога забравяме кои сме, какви сме. „Бурята“ е спектакъл за Просперо и неговия свят. За желанието му да примири непримиримото, да свърже мечтите с действителността, да уреди делата си с това, което наричаме реалност. Това е горчива приказка за човека, за амбицията му да господства над света и другите хора. За злодеянията му, за вътрешните борби в самия него, за кошмарните му сънища, излезлите демони, но и за прошката, и покаянието като единствен начин да се възстанови хармонията, да утихне бурята и изгрее отново слънце. Тогава, когато човек се отказва от желанието за възмездие заради стореното зло, освобождава се от илюзиите си, от гордостта, от гнева. Смъртта на Просперо игва с прозрение за прошката и помирението с хората, такива, каквито са. Готови ли сме да свалим маските и да се погледнем в очите?

Такива са въпросите и размислите на режисьорката Катя Петрова по повод постановката ѝ на Шекспировата пиеса. Решението да представи „Бурята“ с кукли и живи актьори с маски за нея е съвсем естествено, защото този романс е своеобразна приказка и в разказаната от Шекспир история открива важните теми за „свалянето на маските“ и за „прошката, която е ценност, по-рядка от разплатата“.

В сценичната адаптация на пиесата за куклена сцена фокусът е поставен върху образа на магьосника

Просперо и неговото предефиниране. В представлението героят остава лице в лице със себе си, а животът му е кошмарен сън, потънал в забрава, безвремие, далеч от всички. Това е вселената на един човек, изградил я в борба с природата и със себе си, със страданията и осъзнатата болка от преминаващите сенки на миналото. Става дума за вътрешните борби и терзания на Просперо, за излезлите наяве истини, които е искал да скрие от себе си. Това са бури на гняв, негодувание, желание за възмездие и необходимост от сигурност. Пространството е осеяно с бури – буквални и метафорични, по-малки и по-големи, допълва Катя Петрова. Героят на пиесата разказва за времето, в което е живял сред хората, изграден от фалшиви перспективи, задкулисни игри, непочтеност, жестокост и омраза. За това как се опитва да примири непримиримото, да свърже мечтите с действителността, да уреди делата си със света. И най-вече за човека, за злодеянията му, за желанието му да властва над другия, за прошката, като единствена и последна възможност да се прекъсне лабиринтът на зло, за да утихне бурята и да се възстанови хармонията. Спектакълът на Катя Петрова е едновременно поетична приказка, поглед към сложността на живота и аналитичен размисъл за смисъла и посоката. ■

Препечатано с незначителни съкращения от „Дуля“, бр. 285, 7.12.2013.

